

GÜLCE BAŞER

**BİR CESET
BİR SÖZ**

Remzi Kitabevi

GÜLCE BAŞER

BİR CESET BİR SÖZ

Remzi Kitabevi

BİR CESET BİR SÖZ / Gülce Başer

© Remzi Kitabevi, 2014

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Editör: Seyit Göktepe

Kapak Fotoğrafi: Red Edge / Girts Gailans

Kapak: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-1655-1

BİRİNCİ BASIM: Şubat 2015

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Remzi Kitabevi A.Ş. basım tesisleri

100. Yıl Matbaacılar Sitesi, 196, Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 10648

Yaz erken gelmişti, çok sıcaktı. Marmara Denizi'nin ikindi rüzgârı ancak alınlardaki teri soğutmaya yetiyor, gövdeye ulaşmıyordu bile... Apartmandan içeri girdiğinde aklında tek bir şey vardı: yolu uzatmakla hata etmişti. Pekâlâ doğrudan eve gelip sessizce oturmayı da seçmiş olabilirdi. Muhtemelen bu daha hayırlı, en azından daha az terli bir seçim olurdu. Kapı kilitli değildi; Ahmet söylediği gibi, biraz dinlenmek için erken gelmişti demek. Hemen içeri girip yanına uzanmak için hızla açtı kapıyı. Ancak bir tuhafılık vardı. Televizyon açıktı, üstelik sesi ta dışarıdan duyulacak kadar yüksekti. Ahmet pek televizyon izlemez, izlese de sesini bu kadar açmazdı. Rahatsız edici bir hisle kocasına seslendi: "Ahmet?" Sezgilerini kaşıyan sıkıntı diyebilirdi buna tam olarak. Yatak odasına yöneldi; oda boştu, ebeveyn banyosu da... "Kocacığım?" Sanki pek sık bir araya gelmeyen birtakım küçük keyifsizlikler bir anda birleşiyordu; adam çalışma odasında da yoktu. Markete gitmiş olabilir miydi?... Hayır, spor ayakkabılarını ve mokasenlerini kapının önünde görmüştü. Mutfığa yöneldi, bir bardak su içip sakinleşmek için, içindeki tatsız hissi dağıtmak için... Adımını atar atmaz onu gördü: şakağından kan sızıyordu.

Aslında ilk anda anlamlandıramadı, daha doğrusu anlamın hakkını veremedi. Sonraki andaysa düşerken kafasını vurmuş olabileceğini düşündü, niye düştüyse... Tabancayı yanına diz çöktüğünde fark etti. Kurşun yarasını çarpma yarasından ayırabilecek biri değildi, dahası ömründe kurşun yarasını ilk defa bu ka-

dar yakından görüyordu. Saçma sapan bir film refleksiyle nabzını aradı. Filmler ve kitaplar “kaskatı” der, oysa ceset başta yumuşaktır, uykudaki birinin bedeni gibi. “Ahmeeett” çılgınlığını attığındaysa artık anlaşılmayacak bir şey kalmamıştı.

Mutfağın ortasında kocasının cesediyle baş başaydı. Acıyla sarıldı hayat arkadaşına. Bu iş nasıl olmuştu? Bin türlü düşünce üşüştü kafasına. Takım elbisesini bile çıkarmadan bir bardak su içip sonra da intihar etmiş olabilir miydi? Ahmet intihar etmezdi ki, inancı vardı! Ahmeeett! Gözleri açık değildi; bu bir göstergeyse... Emin olamadı, yine de, sarstı, uyandırmaya çalıştı... Hiçbir türlü kendine getiremedi adamı. Bir defa daha “Ölmüşsün sen sevgilim, ama nasıl, kim,” diye mızıklandı. Sonunda ağlaya ağlaya kocasıyla vedalaşıp polisi aradı. Ne kadar sürdüğünü bilemedi vedalaşmanın, “Kocam öldürüldü memur bey,” telefonunda tarazlı sesi kulaklarını tırmalayınca biraz fazla ağlamış olduğunu anladı.

Dehşet içindeydi, bütün hayatı önünde kımlıtsız yatıyordu. Kısa sürede gelen polisler olayı anlattırdılar, gördüklerini, hangi sözcüklerle anlattığını hiçbir zaman hatırlamayacaktı. Oysa onu dinleyen karakol memuru hiç unutmuyacaktı, kadının kıpkırmızı yüzüyle verdiği delik deşik ifadeyi. “Geldim, oraya baktım yok. Ama ayakkabıları evde... Ben sadece yarım saat geciktim, eve dinlenmeye gelmişti. Ne yapacağım şimdi? Sonra mutfaka girdim, su bardağını gördüm, sonra da kıyafetleriyle kocamı, olabilir mi böyle bir şey?!” diye boğuk boğuk olayı anlatışını...

Kadına da bir bardak su verdiler, ilk yudumu ağzına alır almaz püskürttü kadın... İçemiyordu. Peçete getirdiler. Ağzını yüzünü sildi.

“Eve iyice bakın hanımefendi, hırsızlık var mı, çalınan, eksilen bir şey?...”

Kadın kafası kesilmiş tavuklar gibi dört tur attı evde, “Yok,” dedi, “cebi yanında mı?”

Iphone 5'i salondaki sehpa da duruyordu. Polis, biraz sakin-

leşmesini rica etti. Onu anladığını ama biraz sakinleşmezse bu işi çözemeyeceklerini anlattı.

Kadın cesedin etrafında dolaşıp ortalığı kolaçan eden takım elbiseli adamı tanrısal bir varlık olarak hatırlayabilirdi sonradan, oysa onun savcı olduğunu anlamayacak türden biri değildi. Zaman nasıl geçti, ona kim neler sordu, o ne yanıtlar verdi, yeniden kurgulayacak kadar bile hatırlamadı. Bütün algıladığı bir kalabalıktı, üniformalı polisler, birtakım siviller, halının gülkurusu rengi, koltuk örtülerinin beyazlığı ve yerden bir türlü kaldırma dıkları kocası, “sevgili”si... Neden sonra memurlardan biri merkezi aradı.

“Cinayet ya da intihar olabilir, amirim. Eşiyle birlikte emniyete geliyoruz.” Bunu duyan kadın koşup yerdeki adamın dudaklarına son bir öpücük kondurdu. Pardösüsünü giydikten sonra, elini yanaklarına götürdü. Sıcak ya da yapışkan gelmiş gibi, banyoya gidip yanaklarını yıkadığı duyuldu. Derin nefesleri yavaş yavaş vererek sakinleşmeye çalıştığı kapının dışından bile duyuluyordu. Polislerin hareketleri yavaşlamıştı. Bir sahne kapanırmış gibi bantlar çekiliyordu. Kadın artık susmuştu. Hazırdı.

Sıradan bir Küçükyalı apartmanından çıkışta, kapıda güvenlik olmadığı da devriyenin raporuna girdi. Kapı zorlanmamıştı.

Polis aracının kapısı açılıp akşamın ince rüzgârı gözyaşlarından hâlâ yanmakta olan yüzüne üflediğinde, kadın artık tamamen sakindi. Gerçi bu kırılğan bir sükûnetti, hâlâ her an yeniden ağlamaya başlayıverecekmiş gibi... Dikkatini dağıtmak için, gözünü önünde durdukları binaya çevirdi. Küçükyalı karakolu, sokak içinde küçücük bir binaydı. Daha önce önünden bile geçmemişti, oysa evine ne kadar yakındı. Kapıdan girerken bir kadının polisin yaklaşmakta olduğunu gördü. Tesettürlü olduğu için onunla bir kadın polisin ilgilenmesini daha doğru bulmuş olabirlerdi.

Yeni mevzuatla verilen iletişim eğitimleri gereği söze kendini Nergiz Komiser olarak tanıtarak başlayan polis, kadını boş bir odaya aldı. “Başınız sağ olsun. Bir çay alır mıydınız?” Kadın, kı-

saca “Sağ olun,” dedi, başıyla evetlerken. “Konuşabilecek durumdaysanız, sizden biraz bilgi almak istiyorum, olur mu?” Komiserin konuşma şekli, sanki biraz cahil ya da aptal, daha yaşlı ve kırılgan birine hitap edercesineydi. Kadın buna alışkındı aslında, başını örttüğünden beri hemen herkesten bu muameleyi görüyordu, o an yine aklına bu geldi. Belki de alınganlık ediyordu. Acılı olduğunu düşünerek özenli davranmaya çalışıyor olabilirdi Nergiz Komiser. Kadın çantasından kimliğini çıkarıp komisere uzatırken kuru bir sesle “Konuşabilirim,” dedi. “Soğukkanlı,” diye düşündü buna karşılık komiser ve kimliğe bakarak sormaya başladı:

“Adınız, soyadınız?”

“Nihal Gürsoy.”

“Ahmet Gürsoy’un nesi oluyorsunuz?”

“Karısıyım.”

“Olay nasıl oldu, bir anlatır mısınız?”

“Olayı görmedim. Eve geldiğimde televizyonun sesi fazla açtı ve kapı kilitli değildi. Seslendim; cevap vermedi. Markete mi gitti derken, mutfakta onu buldum. Sonra sizi aradım işte.”

“Ahmet Bey’le en son ne zaman görüşmüşünüz?”

“Dört gibi aradım. Eve erken gideceğini, yorgun olduğunu söyledi. Tamam, dedim; ben de altı buçuk gibi gelirim. Sen dinlen. İşten beşte çıktım. Evde yemek de vardı. Eve gidersem gürültü edip onu rahatsız edeceğimi düşünüp bir saat fazladan dolaşım. Sonra eve girdim. Sonrasını biliyorsunuz.”

“Ne iş yapıyordu Ahmet Bey?”

“Sigorta acentesi vardır. Serbest meslek yani.”

“Bildığınız bir hasmı, düşmanı var mıydı?”

“Valla iş dünyası, mutlaka birileri vardır, ama öyle hayatımıza kasteden biri yoktu, yani. Bir tehdit aldığımı filan duymadım. Doğrusu pek iş anlatmazdı ama, öyle bir şey olsaydı herhalde söylerdi, değil mi?”

“Kaç yıldır evlisiniz?”

“Bir buçuk. Ama evveliyatı da var. 12 yıldır tanışırız.”

“Peki, bir sıkıntısı, mutsuzluğu, yani dikkatinizi çeken bir huzursuzluğu var mıydı, son dönemde?”

Nihal bu soruyu yanıtlamadan önce biraz düşündü. Sanki gördüğüyle demesi gereken arasındaki mesafeyi ölçüyordu. Nergiz kadının ağlama izlerine baktı, yüzündeki derin hüznü ve bitkinliği fark etti. İki şeyden emin oldu; cahil bir kadın değildi ve belli ki kocasını sevmişti. Özenle alınmış kaşları, iri elâ gözleriyle kesinlikle güzel bir kadındı ve yeni kuşak “bakımlı” muhafazakâr kadınlardandı. Hafifçe kemerli burnu, biçimli ağzıyla aslında dikkatle bakıldığında görüntüsü de “başörtü” önyargısına uygun değildi; kültürlü, akıllı ve en çok da “oldukça özgüvenli” görünüyordu. Gözlerinde en ufak bir çekingenlik izi yoktu. “Haklılar, galiba,” diye geçirdi içinden, “önyargılıyız.”

“Valla görüldüğü kadarıyla intihar etmesini gerektirecek bir sıkıntısı yoktu. Ama kimse kimsenin içini iyi bilemez. Bazen karısı bile... Bana söylemediği bir sıkıntısı vardıysa onu bilemem. İntihar etmeyeceğini düşünüyorum, çünkü eşim inanç sahibi biriydi ve intihar büyük günahtır. Ama depresyon da bir hastalıktır; onu ben bilemem. Yani evet, çok yakınındaki birinin fark edebileceği belirtiler verir depresyon. Onların hiçbirinin olmadığını söyleyebilirim. Öte yandan bazı özel durumlarda vaka kesinlikle çıkmazını gizli tutar. Gizlilik zaten eşimin mizacıdır. İşte öyle bir durum varsa, benimle paylaşmak istemediği bir çıkmazsa, bu onu intihara sürüklemiş midir?... Depresyon da bir hastalıktır, bilmiyorum. Bence kesin olarak depresyonda değildi. Olay da intihara benzemiyor zaten, öyle mi olur, bilmem ki... Kitaplardaki örnekler sınırlı...”

İçinde kabaranı dökecek bir yer bulmuş gibi upuzun bir açıklama yaptıktan sonra derin bir soluk alıp sustu. Gözlerini tek pencereyle sokağa bağlanan loş odada dolaştırdı. Çayından bir yudum aldı; bardağı tutan eli hafifçe titriyordu. Biraz tarazlı olmakla birlikte titremiyordu sesi; beden diliyse aksine hücreleri bir arada tutmakta zorlandığını söylüyordu.

“Nihal Hanım, nerede çalışıyorsunuz, mesleğiniz ne?”

“Bir anaokulunda görev yapıyorum. Bağdat Caddesi’nde. Sosyoloğum.”

Anaokulunun adını ve telefonunu verdi Nihal. “Bilgi alabilirsiniz, size söylediklerimin tamamı doğrudur.”

“Size inanıyorum, Nihal Hanım. Bunlar normal prosedür. Tek tanık sizsiniz. Burada zanlı değil, tanık olarak bulunuyorsunuz. Üzerinize alınmayın, lütfen. Yalnız, şüpheli ölüm nedeniyle bu gece ve bir-iki gün daha evinizde kalamayacaksınız. Gidebileceğiniz bir yer var mı? Yoksa yardımcı olalım. Varsa sizi oraya bırakalım.”

“Bir telefon edebilir miyim?”

Nihal, Sanem dediği biriyle konuştu. Durumu anlatmadan önce, birkaç gece onda kalıp kalamayacağını sordu. “Küçükyalı karakolundayım,” dedi. Gelen yanıt üzerine de “Tamam bekliyorum,” diyerek telefonu kapattı.

“Bu arada, eşiniz eğer öldürüldüyse, size de göz kulak olmamız gerekebilir. Herhangi bir şeyden kuşkulanırsanız, ürkerseniz, ya da aklınıza bir ayrıntı gelirse, lütfen bizi arayın.”

Nihal kâğıdı alırken, “Size kaldığım yerin bilgilerini de vermeliyim, değil mi?” diye sordu, bir kalem-kâğıt isterken gerçekten soğukkanlıydı. “Bir de rica etsem eşimin eski eşine siz haber verebilir misiniz? Takatim yok buna...” Hafifçe titreyerek kâğıda ikinci bir isim ve numara yazdı: “Mehtap Şahin: 05xx xxx xx xx. Altına acentenin iletişim bilgilerini de ekledi. “Ahmet Gürsoy, xxxx Sigorta Bostancı Temsilciliği, Tel: 0216 xxx xx xx. Adres: xxxxxxxx.

İki saat sonra Sanem’in evinde televizyon kumandasıyla oynuyordu, görüntülerin akışına kapılmış görünerek. Pek bir şey yiyememişti. Kahve istemişti, üstelik, yarı boş mideyle... Sanem’in dostane endişesi, normalde oldukça konuşkan olduğunu bildiği bu eski arkadaşına kilitlenen gözlerinde anbean büyüyordu. Evlenmeden önce çalıştığı şirkette Nihal’in yıllarca en yakın arkadaşıydı genç kadın. Bekardı, akrandı. Evlendikten sonra pek görüşmemişlerdi, haftada bir telefonlaşıyorlardı. Nihal’in “Ahmet

saplantısı”nı en iyi bilendi. Çok acı çekiyor olmalıydı Nihal. Ağlamıyordu, zaten Ahmet o kadar tuhaf bir meseleydi ki, o söz konusu olduğunda Nihal hiçbir zaman pek ağlamamıştı, ağlayamamıştı bile, aslında... Tuhaf, karanlık bir aşktı işte. Adam için hayatını değiştirmişti, ki Sanem bunu kimse için asla yapmayacağını düşünüyordu. Sevmek, aşk güzeldi de... Bir kadın hayatta o kadar zorlu bir mücadele içindeydi ki!... “Neyse,” dedi içinden, “bunlar sonra konuşulacak işler...”

“Tatlı getirtelim mi? Dondurmalı ekmek kadayıfı, sufle, ne istersen?...”

“Olur mu!... Yarın helva yiyeceğiz...”

Göz göze gelip ince bir gülümsemeyle anlaştılar. Nihal’in kara mizahçı olduğunu biliyordu Sanem. Sanem iyi kadındı, onca zaman, resmen evliliği için arkadaşını sattıktan sonra kocasını yitirdiğinde aklına ilk o gelmiş, o da samimiyetle evini açmıştı, Nihal bunu düşünüyordu o anda. Nihal, kimselerde kalamayanlardandı. Aslında Sanem de... Sekiz yıllık dostluklarında ilk defa aynı evde geceliyorlardı.

Nihal sanki bir uzvu kesilmiş de hayatının bir sayfası tamamen kapanmış gibi davranıyordu; tıpkı evlendiğindeki gibiydi. Sanem yemekte asıl bundan endişelenmişti. Kendine zarar verecek insanlardan değildi ama Ahmet için kendine o kadar çok zarar vermişti ki, insan ister istemez tedirgin oluyordu. Helva bir tür “iyiyim, merak etme,” mesajıydı aslında, eski müdür onu işten atmakla tehdit ettiğinde de olaydan on beş dakika sonra böyle bir mesajla iyi olduğunu anlatmıştı. Altı ay sonra adam istifa ediyordu!... Dolayısıyla bu mesajla biraz rahatladı arkadaşı.

“Adamlar evde gezip duruyorlardı, ama ortada hiçbir şey bırakmamıştı katiller... Ayak izi filan çıkar belki...”

“O işler filmlerde olur bence... Hangi katil durup dururken düğmesini düşürür ki?...”

Nihal, gözünü ekrandan ayırmadan, yüzünü ‘ne bileyim’ anlamında buruşturarak mırıldandı: “Olay yeri ne işe yarar, bilmiyorum ki...”

“Biraz dinlenmek ister misin, yatağını hazırlayayım mı?”

Üzerine adeta yapışan endişeli bakışlardan yorulmuştu Nihal. Uyuyor gibi yapmak daha iyi bir fikir olabilirdi. Ayağa kalkarken çantasından telefonu çıkarıp baktı... “Daha annemlere haber vermedim. Yarın bir de iş var...”

Arkadaşının bitkin, hareketleri ağırlaşmış bedenine bakarak, “Deli misin, kızım, ara ve durumu anlat!” diye haykırdı beriki, “Evde dinlen sen yarın.”

Uçuk mor duvara bakarak son kez konuştu kadın:

“Evde oturup duvarlara mı bakacağım? Sabahtan işe giderim. Öğleden sonra da izin alır, biraz erken çıkar, gelir helva yaparım. Ahmet’e önce otopsi filan yaparlar herhalde, değil mi?...”

Zaten uyumak için uzanmamıştı yatağa... Gecenin önemli bir kısmını duvarlara bakarak geçirdi. Sanem’in geceliğinin ve çarşaflarının içinde onun perdelerinin desenlerini, desenlerin sıcağı gecede açık bırakılan pencereden gelen esintiyle kımıldanışını... duvarda gezinen gölgeleri... karanlıkta birer küçük hayalete dönüşen eşyaları izlerken arada dalmış olabilirdi birkaç dakikalık periyotlar halinde... Cesedin görüntüsüyle açtı her seferinde gözlerini ve kendisini beklediğini düşündüğü büyük yalnızlıkla...

İnsanın kocasının eski karısının telefonunu ezbere bilmesi ne kadar sıradışıysa, sabah çalan ilk telefondaki eski eşe ait sesin bu kadar dostane olması da o kadar sıradışıydı, Nihal için de. Samimiyetle başsağlığı diledi Mehtap. Nihal, belki uykusuzluğun da getirdiği sersemlikle mırıldandı: “Senin de Mehtap. Çocuklar nasıl?” Kulağına yapıştırdığı telefonla pencere önünde konuşurken sokakta sabahın bu ilk saatlerinde çocukların okullarına, büyüklerin işlerine yetişmek için koşturmalarını izliyordu. Telefondaki ses de oldukça hüzünlü ancak sakindi. Sanki bu hep beklenen ya da ihtimal dahilinde tutulan bir ölümümüş gibi: “Üzülüyorlar. Okula göndermedim bugün onları. Bir şeye ihtiyacın var mı? Evde misin?”

“Hayır, eve giremiyorum, olay yeri incelemesi sürüyor. En azından dün öyleydi. Bugün de arkadaşım da kalırım ama yarın dönerim herhalde. Senin bir şeye ihtiyacın var mı? Nafaka hangisi gün yatacaktı?”

“Yok çok şükür, nafakam pazartesi yatmıştı. Bizi merak etme şimdi. Yalnız kalma sen.”

Telefonu kapattıktan sonra bir şey düşünmeye fırsat bulamadı, çünkü daha Mehtap’la konuşurken, telefon gelen ikinci bir çağrının sinyalini vermişti. Bu kez arayan Nazif’ti, Ahmet’in acentedeki sağ kolu, onun olmadığı zamanlarda bütün işleri yürüten nazik, saygılı elemanı.

“Nihal Hanım, dün gece karakolda işleri halletmem gerekti, geç geldim, arayamadım. Başınız sağ olsun.”

“Sağ ol, Nazif.”

“Siz hiç meraklanmayın, ben her şeyi takip ediyorum. Ama siz iyisiniz, inşallah? Bir şeye ihtiyacınız olursa hemen bir alo deyin, gelirim.”

Cenaze işlerini kastediyordu, belli ki... “Sağ ol Nazif, Allah razı olsun. Şimdi otopsi olacak herhalde, ondan sonra...” Sesinin incelmesini engelleyemedi Nihal’in, birden gözleri dolmuştu, hiç beklemediği bir anda... otopsisi yapılacak kişinin kendi sevgilisi olduğu gerçeği dank etmişti kafasına.

“Nihal Hanım, inna ileyne ve inna ileyhi raciun, ölüm Allahın emri...”

Telefondaki adam kadının başını salladığını göremezdi, hafifçe burnunu çektiğini duydu sadece. Nazif, Ahmet’in bağlı olduğu dergâh içinde Nihal’e soğuk davranmayan tek insandı. Çok temiz adam, diye düşünürdü Nihal hep. Nazif de saygıda kusur etmemekle birlikte ilk anda pek hoşlanmadığı Nihal’e zamanla ısınmış, onun iyi bir kadıncağız olduğuna kanaat getirmişti. Bir kere çok kibardı. Sonra çok içtendi, riyanın zerresi yoktu. Yapmacığı yoktu. İyi kadını vesselam. Kocasını da çok seviyordu gerçekten, ona bakarken gözleri parlıyordu kadıncağızın. Ahmet abisi de onu çok seviyordu... Aşk ancak gönül sahiplerine nasip olur,

diye düşünürdü Nazif. Ahmet abi kesin gönül sahibi biriydi ya, bu kadıncağız da belli ki gönül sahibiydi...

14

İkisinin önce imam nikâhında zoraki şahit olmuştu Nazif. Sonra resmi nikâhta dergâh büyükleri yanaşmadığından Ahmet'in yine şahitliğini üstlenmişti. Zaten sade bir nikâh olmuştu, kızın öfkeli babası da gelmemişti. Resmi nikâhtan sonra hep birlikte Yahya Efendi türbesine gidip oradaki camide nikâh tazelemişlerdi. Bu kez de şahit Nazif'ti. Ahmet, kızın ailesi bilmediği için dini nikâhlarının geçerliliğinden hiçbir zaman emin olamamıştı. Bu iş ancak resmi nikâhtan sonra tazelenen imam nikâhıyla içine sinmişti.

Dergâhsa hiçbir zaman Nihal'i benimsememişti, çünkü Mehtap oraya kapılıydı, oranın kızıydı. Ahmet'i onunla dergâhın şeyhi Hüseyin Efendi evlendirmişti. Mehtap'ın ailesi de dergâhın eski müritlerindendi. Öksüz ve yetim Ahmet oraya geldiğinde ve izleyen yıllar boyunca Şeyh Hazretleri ona öz oğlu gibi sahip çıkmış, onu yetiştirmiş, sonunda da evlendirmişti. Ahmet, Hüseyin Efendi Hakk'a yürüdükten iki yıl sonra Nihal'i nikâhına almış, Hüseyin Efendi'nin varisi Mehmet Efendi de bu nikâhı kerhen onaylamış, Nihal'i Mehtap'ın gelmediği bir gün çağırıp el öptürmüş, ama sohbetlere katılmasını istemediğini Ahmet'e açıkça söylemişti. Nihal dergâha kabul edilmemişti. Gerçi istemiş miydi, o da ayrı bir konuydu ya, istenmediği kesindi.

"Nazif," dedi, kendini toparlayan ses, "şimdiden söyleyeyim, işimi bırakmayı düşünmüyorum, Ahmet'in maaşı ailesine kalsın, öyle ayarla. Acenteyi de dergâhtan birine devrederiz. Mehtaplar hisselerini alsınlar. Hak geçmesin. Altı hisse onlara, bir hisse bana. Banka hesaplarının filan da dökümlerini yaptır. Ben bir tek oturduğum evi ve arabayı istiyorum. Silivri'deki yazlığı ve Küçük Çamlıca'da yeni aldığımız villayı Mehtaplara devre delim. Onda iki çocuk var." Nazif duygulanmıştı, "Nihal Hanım, siz de Ahmet abinin ailesisiniz." Kadıncağız alt tarafı anaokulu öğretmeniydi ama kendi yağıyla kavrulmayı planlıyordu işte. Acentenin devrinden gelecek paranın yedide birine talipti, ki aslında hak-

ki daha fazlaydı. O da onu yıllarca geçindirecek bir para değildi. Koskoca iki evden vazgeçmiş, Küçükyalı'daki mütevazı daireyle yetinmişti.

“Sonra darda kalmayın Nihal Hanım... Ahmet abi böyle olsun istemez...”

“Sen benim dediğimi yap. Merak etme, evelallah, ben bir şeyim zaten...”

Evet, koca İstanbul'da bir kadıncağız... Gerçi Nihal Hanım ekmeğini taştan çıkaracak türden bir hanımdı. Şimdi belki ailesiyle de barışırdı. “Akşam altı gibi şimdi vereceğim adrese uğra, sana helva vereceğim, dağıtırsın, acenteye de götürürsün.”

“Tamam Nihal Hanım, siz hiç merak etmeyin.”

Saat dokuz buçuk olmuştu. Nihal giyinip fırladı.

“Hakan, masana bir dosya bıraktım. Şüpheli intihar. İş sende.”

Pembe dosyada bu kez bir sigortacının cenazesi vardı. Beş-altı tane ifade, balistik raporu, olay yeri, hemen eksiksiz görünen bir dosya ve sıfır şüpheli. İntihara çok benziyor ama intihar değil gibi. Adam yanlış yerde intihar etmiş. Besbelli intihar süsü verilme-yebile çalışılmamış, intihar deyip kapatın, diye adam kendi silahıyla öldürölüp, gerçi bu da adli tıp raporundan sonra kesinleşecekti, silah da yanına bırakılıverilmiş. Aslında açılmadan kapanmış bir dosya sayılabilirdi, bu tür işlerin sonunda genelde “Delil yetersizliği sonucu maktulün intihar ettiği tahmin edilmektedir,” yazardı raporlarına. Bu hukuken kesinlik içermeyen ifadeyi özellikle tercih ediyordu, ki ileride birileri bir itirafta bulunacak olursa dosya kolayca yeniden açılabilirdi.

Arkasına yaslanıp bina damlarından başka bir şey göstermeyen pencereye dikti gözlerini... Buradan insan yalnız damları görüyordu, dünyanın her yerinde birtakım zavallılar her gün infazlara kurban gidiyorlar, katilleriyse güncel piyonlarıyla işlerini yürütmeyi sürdürüyorlardı. Emniyetin penceresi gibi işleyişi de damları hesaba katmaktan ibaretti. Kafasına üşüşenleri hızla kovaladı, sonuçta bu ülkede herkes işini yapıyordu. Üstelik he-

nüz birilerinden dosya kapatma talimatı gelmediğine göre, bu kez başka türlü olur mu, diyerek dosyayı incelemeye başladı, böyle yapmak zorundaydı çünkü... Yoksa çalışmazdı.

Sadece altı kişiden ifade alınmıştı: Eşi, eski eşi, iki elemanı ve iki müşterisi. Bostancı ve çevresinde beş bin kadar müşterisi vardı oysa adamın. Oldukça başarılı bir sigortacıydı belli ki. On iki kişi çalıştırıyordu. Ama ölü bulunduğu yer eviydi.

Eğer bu bir cinayetse kurgu pek karmaşık değildi. Eve yalnız girmiş benziyordu. Her koşulda ortada bir silah vardı, bu silah da maktule aitti. Silahını üzerinde taşıyan biri değilse ya kuşku-lu bir ziyaretçiyle, silahını kapıyı açmadan çıkarmıştı ya da katil silahını nerede sakladığını bilecek kadar yakındı. Evde kamera-lı güvenlik sistemi vardı ama olaydan on beş dakika önce kapatılmıştı. Apartman güvenlik kamerası olmayan, bir bakkaldan başka dükkân bulunmadığı için işyerlerine ait güvenlik kameralarının da bulunmadığı küçücük bir sokaktaydı.

Kapı zorlanmamış, evde herhangi bir itiş kakış olmamıştı. Besbelli katil tanıdık biriydi. Adamın elinde bulunan, nerede olduğu bilinen ya da kuşkuyla ele alınıp gelen tanıdık çıkınca masaya bırakılan tabancayı almış ve mutfakta yüzü evyeye dönük durumdaki şahısa arkadan yaklaşmış, tam şakağından vurmuştu. Tabancanın susturuculu olması da maktulün pek masum biri olmadığını ortaya koyuyordu. Maktule bu kadar hızlı yaklaşıp intihar noktasından ateş edebilmesi, katilin de pek amatör olmadığını açık göstergesiydi. Adamın karısının verdiği ifadeye göre, katil televizyonun sesini açarak susturuculu silahın sesini iyice gö-mecek kadar da soğukkanlıydı. Belki konuşuna bir şey ikram etmek üzere mutfaka giden adamı sağ şakağından vurarak öldür-müş, tabancayı da eline tutuşturup oyalanmadan, hiçbir dirence de maruz kalmadan evden çıkıp gitmişti. Ayakkabılarını dışarıda çıkarmış olabilirdi, burası karakol polisinin raporuna göre dindar insanların yaşadığı bir evdi.

Ahmet Gürsoy'un mafyaıyla ya da istihbaratla ilişkisi olabilir miydi? Belki de Kürt hareketi... Diyarbakırlı bir Kürt'tü. Aile

ve özgeçmiş bilgilerini istetti. Yetimhanede yetişmişti. Bu arada adam 1992-2005 arasında emniyette görev yapmıştı, hem de Özel Harekât'ta. Üniversite, çalışarak okuduğu için biraz uzamıştı. Sonrasında yüksek lisans yapmak üzere yurtdışına gönderilmişti, devlet bursuyla. Sigortacılığın yanında devlet kurumlarına danışmanlık veriyordu, yüksek lisans yaptığı ihale hukuğu ve uluslararası güvenlik konularında. Ama bürokrasiyle resmi bir bağı yoktu. Oldukça başarılı bir adammış merhum Ahmet Gürsoy, diye düşündü. Bir amcası İstanbul'da yaşıyordu, oldukça yaşlıydı, Ahmet'e o sahip çıkmış olmalıydı yetimhaneden sonra... Arkadaşları?... Bağlı olduğu dergâhtan iki-üç yakın dostu vardı mutlaka, ama kayıtlarda görünmüyordu. Evet, adamın bir dergâha kapılı olduğunu söylüyordu kayıtlar.

İki eşi arasında bir aylık bir boşluk olduğuna göre, bir aşk cinayeti ihtimalini de dikkate almak gerekiyordu. Önce bir gidip olay mahallini görmeye, sonra da sırasıyla Nihal Gürsoy ve Nazif Asyalı'yla konuşmaya karar verdi. Mahallede tanıdık ihtimali pek yok gibiydi ama bakkalla da bir konuşmak işe yarayabilirdi. Dosya komşuların çoğunun evde bile olmadığını ortaya koyuyordu. Sonra da dergâhına giderdi. Damlarla dolu pencereye bir daha bakıp harekete geçti.

“Eşref, işin var mı?”

“Buyur abi?”

O sırada Burhan Amir koridordan seslendi, “Bayanla git, adamın karısı tesettürlü, seninle hane içinde kalamaz!”

Bayan, yani Özlem Komiser kıkırdadı. Bir soruşturmada kadının biri “Size anlatamam, ben bayanla konuşacağım,” diyeli beri Özlem'in adı “Bayan” kalmıştı, cinayet bürosundaki iki kadın polisten biriydi. Öbürü de zaten masa başında, istihbarattaydı. Midesi kolay kalkmayan Özlem, biraz mücadeleden sonra kendini bu ‘erkek büro’ya kabul ettirmiş, cinayetin “Bayan”ı olmuştu.

Esmer, ufak tefek adam kimliğini gösterip binaya girdi, güvenlik bandından geçti, hızla asansöre binip üçüncü kata çıktı. En

T

etiği kim çekti?

Bu bir intihar mı, aşk cinayeti mi, yoksa hesaplaşma mı?

Eşarbi kana bulayan bir yanlışlık mı, yoksa gözdağı mı?

O kadın aslında kim? Gözü dünyayı görmeyen bir âşık mı, yoksa usta bir oyuncu mu?

İçerideki hain nerede? Çekik gözlü ufak tefek atletik adam kim? Polisler, ajanlar neyin peşinde?

Soluk soluğa bir kovalamaca... Bu kitap bitmeden kimseye uyku yok!....

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-1655-1

9 789751 416551

₺ 20,00